

GARETH P. JONES
SECRETE
DE FAMILIE

GARETH P. JONES

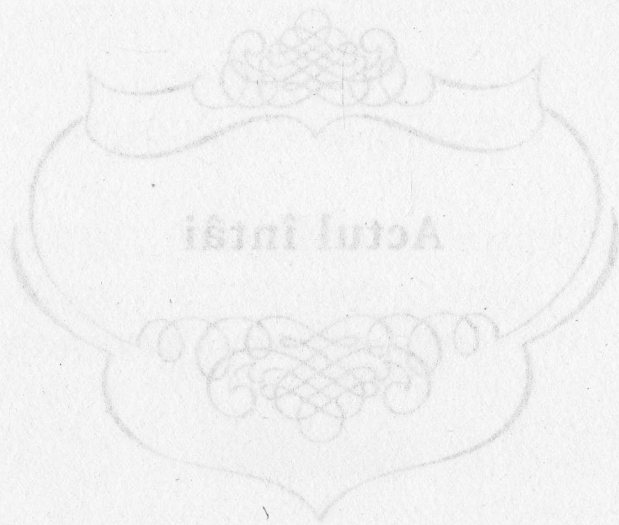
SECRETE
DE FAMILIE

Traducere din limba engleză

Mirella Acsente

O CAMERĂ CU UN SINGUR PERETE

De-a lungul veacurilor, conacul Thornthwaite supraviețuise inundațiilor, molimelor, războaielor civile, asediilor și exploziilor. Cel mai recent atac asupra lui fusese un incendiu care devorase cu lăcomie mare parte din interiorul clădirii, dar, la fel ca familia al cărei nume îl purta, vechea casă maiestuoasă rămăsese în picioare.

Gemenii Thornthwaite, Lorelli și Ovid, erau așezați față în față la cele două capete ale unei mese lungi și înnegrite de foc, într-o sufragerie cu un singur perete intact. Un candelabru bogat împodobit zăngănea insistent deasupra capetelor lor în adierea rece de vânt care străbătea încăperea. Un tort aniversar săracăcios ornat, cu paisprezece lumânări în el, stătea între cei doi.

Ovid s-a înfiorat.

– Ar trebui să-l rugăm pe Dragoș să se ocupe și de camera asta. Un singur perete chiar nu e de ajuns.

– L-am rugat, a replicat Lorelli. A zis că ăsteia încă nu i-a venit rândul.

– Da, tipic pentru Dragoș, a remarcat Ovid. Nici nu ți-ar trece prin cap că lucrează pentru noi, nu?

– Orice-ai zice despre el, nu poți nega că e un constructor excelent și că face o treabă grozavă cu reparațiile. Camera de box e aproape exact la fel cum era înainte de foc.

Ovid a aruncat o privire nesigură către candelabrul zăngănitor.

– Probabil, atâta vreme cât structura de rezistență e în regulă, a replicat el.

Ochii verzi ca sticla ai lui Ovid i-au întâlnit pe ai surorii lui. Cu un an în urmă, ar fi fost îngrijorat că ea umblase la sistemul de prindere al candelabrului pentru a-l face să i se prăbușească în cap pe acordul final în timp ce cânta „La mulți ani!”. Sau, poate, i-ar fi făcut el ei același lucru. Gemenii Thornthwaite își petrecuseră toată copilăria încercând să se omoare unul pe altul. Tentativele de omor deveniseră un obicei. Acum, după o viață de urzeli criminale, încheiaseră un armistițiu. Incendiul care avusese loc cu un an în urmă pusese capăt vieții lor liniștite, retrase, însetate de distrugere. Nu mai trăiau în izolare. În loc să învețe acasă, gemenii luau în fiecare zi autobuzul către Școala gimnazială Shelley Valley, unde se străduiau să se integreze printre ceilalți copii.

– Poate că ar fi trebuit să invităm câțiva prieteni la noi, a spus Lorelli, simțindu-se ușor intimidată de dimensiunile tortului. Felicia tot încerca să obțină o invitație înainte să intrăm în vacanța de Paște.

– Normal că încerca, a răspuns Ovid. Are impresia că locuim într-un castel minunat din basme.

Din tavan a căzut o bucată de tencuială. Cei doi gemeni și-au scuturat cu nonșalanță praful alb din părul negru ca pana corbului.

– Am putea s-o invităm totuși pe Millicent Hartwell, a spus Lorelli și i-a făcut cu ochiul fratelui ei.

Fața palidă a lui Ovid s-a înroșit.

– Uneori mi-e dor de vremurile când încercam să ne omorâm unul pe altul, a replicat el.

A luat un cuțit ascuțit ca să taie două felii de tort, dar era mai dificil decât crezuse și a trebuit să apese cu toată greutatea pe mâner ca să reușească. A împins o farfurie pe masă către sora lui.

În cameră a intrat Hazel. Avea părul castaniu-deschis strâns la spate și ducea două pahare cu limonadă amăruie pe o tavă de argint. De când doamna Bagshaw, bucătăreasa gemenilor, fusese închisă, fiica ei adoptivă Hazel adăugase la lista sa de responsabilități domestice și treburile din bucătărie.

– M-am gândit că poate vreți să beți ceva, a spus ea. În caz că tortul vi se pare cam uscat.

– Ești foarte drăguță, a spus Lorelli. Nu vrei să stai jos cu noi?

– Nu, domnișoară. Nu se cuvine. Ah, asta a venit pentru dumneata, domnișoară.

Și Hazel a așezat o scrisoare în fața lui Lorelli.

– Mulțumesc. Trebuie să fie ceva despre cărțile alea pe care le-am comandat. Lorelli a luat repede scrisoarea de pe masă. Să știi, Hazel, că tortul ăsta e delicios.

– E una din rețetele doamnei Bagshaw, a răspuns Hazel. Tortul „O Linguriță”. Doar că eu am pus două lingurițe de zahăr, fiindcă e o ocazie specială.

– Ce face doamna B.? a întrebat Ovid.

– Aseară, când am vorbit la telefon, părea să fie bine, a răspuns Hazel. A fost mutată la o închisoare de minimă securitate. Pare mai mulțumită acolo. Zice că are voie să petreacă mai mult timp în grădină.

– Ce telefon? a spus Ovid. Nu știam că avem telefon.
– Acum avem, domnule. Dragoș a insistat să instalăm unul, pentru urgențe. E sus, pe palierul de la etaj. Mai doriți ceva?

– Nu, mulțumim, a spus Lorelli.

– La mulți ani, domnișoară! La mulți ani, domnule!

Când Hazel nu-i mai putea auzi, Ovid a luat o înghițitură din limonada amăruie și s-a strâmbat.

– Nu știu de ce nu angajăm o bucătăreasă adevărată, a zis el.

– Ovid, l-a mustrat Lorelli. Știi foarte bine că Hazel i-a promis doamnei Bagshaw că o să-i țină locul până se întoarce.

– Oricând s-o întâmpla asta, a adăugat Ovid.

Cum părinții le erau morți, bucătăreasa, în închisoare și majordomul lor, Alfred Crutcher, mort și el, rolul de tutore al gemenilor fusese preluat de grădinarul lor, Tom Paine, și de fosta lor bună, Eileen Griddle. Atât bătrânul Tom, cât și bona Griddle adoptaseră o abordare în mod clar mai relaxată decât predecesorii lor.

Tom venea rareori în casă, dar, pentru că azi era ziua de naștere a gemenilor, a pășit peste o grămadă de moloz și a intrat în cameră prin locul unde înainte se aflase un perete. Și-a șters mâinile murdare de pantaloni, a scos din buzunar două felicitări și le-a întins gemenilor. Amândouă erau făcute de el, cu flori de câmp presate.

– Mulțumesc, a spus Lorelli și a pus-o pe a ei în picioare pe masă.

– De ce trebuie să sărbătoriți în această jalnică imitație de cameră, nu știu, a zis bătrânul Tom. Sunt destule încăperi cu patru pereți.

– Prin tradiție, aici ne sărbătorim zilele de naștere, a răspuns Ovid.

– După mine, tinere stăpân, tradițiile sunt la fel ca plantele din grădină. Trebuie să decizi care merită să fie păstrate și care trebuie smulse.

– Mie îmi place camera asta, a spus Lorelli. Cu pereți sau fără.

– Cum zici tu, a replicat bătrânul Tom. Eu nu sunt decât grădinarul și am venit doar ca să vă urez la mulți ani, ceea ce am și făcut, și să vă spun că aveți un vizitator, ceea ce de asemenea tocmai am făcut.

– Un vizitator? a exclamat Ovid. Ce vizitator?

– Ah, nu e fata aia Hartwell, dacă asta te îngrijora, a spus Tom, făcând-o pe Lorelli să chicotească. E un tip pe nume Harry Marshall.

– Nu știu cine e, a spus Ovid.

– Să-i zic să plece?

– Ce vrea? a întrebat Lorelli.

O pală de vânt a făcut din nou candelabrul să zăngănească. Tom a așteptat până când s-a liniștit, apoi a spus:

– E unchiul vostru.

– Unchiul nostru? au exclamat gemenii la unison.

– Din partea mamei voastre, a răspuns bătrânul Tom.

– Avem un unchi? a întrebat Lorelli.

– Da. Să-i spun că sunteți foarte ocupați? a spus acesta.

– Nu. Unde e acum? a întrebat Lorelli.

– Așteaptă în Camera Buxton.

– Mulțumesc, Tom, a spus Lorelli și s-a ridicat în picioare. Haide, Ovid! Hai să mergem să-l vedem pe presupusul unchi!

PRESUPUSUL UNCHI

Camera Buxton fusese numită așa după lordul Buxton Thornthwaite, care, la sfârșitul secolului al XVII-lea, căpătase o supărătoare dependență de jocurile de noroc. Ca să poată afla dacă vizitatorii săi nu erau cumva creditori veniți să-și încaseze datoriile, crease un vizor dintr-o încăpere alăturată, la care se ajungea doar printr-un pasaj secret.

Lorelli și Ovid au găsit fiecare câte un vizor și l-au studiat pe străin. Avea păr castaniu ciufulit și un costum elegant de in.

- Nu l-am mai văzut niciodată, a șoptit Lorelli.
- N-am încredere în el, a spus Ovid.
- Tu n-ai încredere în nimeni, a replicat ea.

Bărbatul stătea cu mâinile la spate și cerceta un tablou care înfățișa vederea de pe dealul Orwell.

- Haide! a spus Lorelli. Dacă stăm aici, n-o să aflăm ce vrea.

Ovid a urmat-o pe sora lui în cealaltă cameră. Nu voia să spună ce gândea. Deși mama gemenilor murise când ei erau doar niște bebeluși și singura imagine a ei pe care o văzuse el era un portret care arse în incendiu, vizitatorul lor avea aceiași ochi azurii.

- Bună ziua! a spus Lorelli. Mă tem că va trebui să vedem niște documente care să ateste că ești unchiul nostru.

Zâmbetul larg care a apărut pe fața bărbatului i-a pus în evidență pomeții.

- Lorelli, Ovid, o văd pe sora mea în voi doi.
- Lorelli are dreptate, a spus Ovid. Avem nevoie de dovezi.
- Extrem de direct. Extrem de asemănător cu Martha.

A luat de jos o valiză maro, a deschis-o și a scos un dosar de plastic transparent. I l-a întins lui Lorelli. Ea l-a desfăcut și i-a răsturnat conținutul pe masă.

Gemenii Thornthwaite nu erau predispuși să-și arate emoțiile în public, altfel camera ar fi fost inundată de lacrimi atunci când Ovid și Lorelli au văzut dovezile că acest bărbat era într-adevăr cine pretindea că este. Ar fi plâns văzând nenumăratele imagini cu mama lor fetiță, apoi adolescentă și femeie, și la gândul că nu erau singuri pe această lume. Lorelli a examinat cu atenție certificatul de naștere, ascunzându-și ochii, de teamă că i-ar fi putut dezvălui sentimentele.

- Nu înțeleg, a spus Ovid. Unde ai fost până acum?

- Am trimis felicitări la fiecare zi de naștere și Crăciun. Unchiul Harry a scos un al doilea dosar, plin cu plicuri purtând adresa conacului Thornthwaite. Dacă vreți, puteți verifica datele poștei, a spus el.

- Da, mulțumim, a răspuns Ovid. Așa vom face.

- Mi-au fost trimise toate înapoi.

- Alfred - domnul Crutcher -, fostul nostru majordom, s-a străduit din răputeri să ne țină departe de influențele lumii din afară, a spus Lorelli.

- Ai fi putut să ne faci o vizită, a remarcat Ovid.

- Eu... Unchiul Harry și-a trecut degetele prin păr. Mărturisesc cu rușine că echilibrul dintre viața mea personală

și cea profesională nu a fost prea... ei, prea... echilibrat. Și, văzând că mi se întorc felicitările, m-am temut că... poate întoarcerea mea nu era bine-venită.

– Ai mai fost aici înainte? a întrebat Lorelli.

Unchiul Harry a încuviințat din cap.

– Da, am venit în ziua nunții părinților voștri.

– Și ce te aduce aici acum? a întrebat Ovid, păstrându-și aerul rece.

– Toată viața am trăit pentru muncă. Când am făcut primul meu milion, tot ce voiam era să-l fac pe al doilea. Când l-am făcut pe al doilea, mi-am pus în gând să devin miliardar. Când am obținut și asta, eu... ei, ați înțeles ideea. Am treizeci și cinci de ani și am tot ce pot să cumpăr cu bani, dar îmi lipsește ceva ce nu se poate cumpăra. Nu am familie.

– Ești bogat? a întrebat Ovid.

– Da. Putred de bogat... Îngrozitor de bogat. De multe ori m-am întrebat de ce sunt asociate asemenea cuvinte negative cu bogăția. De ce nu se spune „minunat de bogat“? „Splendid de bogat“? Doar când ai bani descoperi tot ce îți aduc ei și înțelegi. Am fost și bogat, și sărac, și ești judecat mult mai aspru când ai bani. Bogăția naște neîncredere. Lăcomia face lucruri îngrozitoare cu oamenii.

– Da, așa e, s-a arătat de acord Lorelli.

– Deși bogăția nu e total lipsită de beneficii, a adăugat unchiul Henry.

A tras draperia pentru a da la iveală o mașină neagră, cu o dungă argintie peste caroseria ei bombată, care părea grozav de scumpă.

– Foarte drăguță! a remarcat Ovid. Un Delahaye 165 din 1938, nu?

– Hei, chiar te pricepi la mașini! a spus unchiul Harry, vizibil impresionat.

Un bărbat cu melon și o mustață mică a coborât de pe scaunul pasagerului și și-a scuturat costumul.

– Ăla e șoferul tău? a întrebat Lorelli.

– Nu. Ăla e bucătarul meu, a răspuns unchiul Henry. Beaufort Nouveau. A câștigat diploma de Bucătar Internațional al Anului patru ani la rând.

– De ce ai adus un bucătar?

– Speram să vă ofer o petrecere de aniversare grandioasă. V-aș scoate în oraș, dar ar trebui să mergeți mult ca să găsiți un restaurant care să vă ofere un dineu pe măsura celor create de Beaufort. Ce ziceți? Vreți să facem aniversarea asta de neuitat?

Ovid s-a uitat la sora lui, dar Lorelli deja spunea:

– Da, bineînțeles. Ești un oaspete bine-venit, și ne-ar face mare plăcere să luăm masa cu tine.

– Excelent! a exclamat unchiul Henry. O să-i spun lui Beaufort să se apuce imediat de treabă.

LE CHEF

Hazel se holba la crapul pe care Tom Paine îl prinsese pentru prânz. N-o deranja să gătească pentru Ovid și Lorelli. Întotdeauna avusese grijă de ei. Dar nu-i plăcea deloc să gătească pește. Era privirea aia plină de reproș din ochii morți. Cowell, pisica, se ghemuise pe polița de deasupra aragazului, și privea peștele cu tot atâta interes.

– Nici să nu te gândești! a avertizat-o Hazel.

A răsturnat peștele într-o tigaie de pe plită și l-a întors cu o spatulă, ca să privească în cealaltă parte. A auzit un clic și când s-a întors, a văzut înapoia ei un bărbat. Stătea drept și nemișcat ca o statuie, cu mâinile strânse la spate. Avea pe cap un melon așezat pe o parte și o mustață îngrijită deasupra buzei de sus.

– Vai de mine! Nu, nu, nu... Bărbatul a țâțâit și a clătinat din cap. Nu așa se face crapul. Când prăjești pește, trebuie să te asiguri mai întâi că uleiul este bine încins – 325 de grade este temperatura mea preferată.

Vorbea repede, cu accent francezesc.

– Cine sunteți? a replicat Hazel.

– Beaufort Nouveau, la dispoziția ta.

– Ce căutați în bucătăria mea?

– Bucătăria *ta*? a exclamat Beaufort. *Non*. Asta nu este bucătăria ta. O bucătărie aparține persoanei cu cea

mai mare măiestrie în arta gătitului, iar în situația de față, aceea sunt eu. Așa că, te rog, dă-te la o parte! Eu voi găti masa din această seară. A împins-o deoparte pe Hazel și a apucat tigaia de mâner: *Au revoir, monsieur Fish!*

A vărsat peștele în coșul de gunoi și a stins aragazul.

– Dar nu puteți face asta, a protestat cu voce slabă Hazel.

– Ce să nu pot face? Arunc gunoiul.

– Dar asta e risipă.

– Foarte bine. Beaufort a pus un picior pe pedala coșului și a extras peștele de acolo cu un cleștișor. L-a pus pe o farfurie, pe care a așezat-o pe podea, afară, în fața ușii. Uite, pisi, servește-te!

A scos un fluierat scurt, și Cowell a sărit de pe poliță ca să devoreze peștele. Într-o clipă, Beaufort a trântit ușa în urma ei.

– Singurele animale care ar trebui să existe într-o bucătărie sunt cele pe care urmează să le mănânci, a remarcat el.

– Nu puteți să veniți aici pur și simplu și să puneți stăpânire pe bucătărie! a spus Hazel.

– Pot și trebuie s-o fac, a replicat Beaufort.

Hazel i-a întâlnit privirea cercetătoare. În colțul gurii lui a apărut un zâmbet minuscul.

– Cum te cheamă? a întrebat-o.

– Hazel, domnule. Hazel Bagshaw.

– Bagshaw, a repetat el. Ai trăit toată viața în casa asta?

– Da.

– În vreme ce eu am străbătut tot globul. Am gătit în cele mai bune restaurante din lume. Artă mea a fost apreciată